

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (първи разширен състав)

11 май 2005 година*

„Държавни помощи – Преструктуриране – Злоупотреба с държавни помощи – Възстановяване на помощите – Член 88, параграф 2 ЕО – Регламент (ЕО) № 659/1999”

По съединени дела T-111/01 и T-133/01

Saxonia Edelmetalle GmbH, установено в Haslbrücke (Германия), за което се явява г-жа P. von Woedtke, адвокат,

ищец по дело T-111/01

и

J. Riedemann като ликвидатор на **ZEMAG GmbH**, установено в Zeitz (Германия), за което се явява г-жа U. Vahlhaus, адвокат със съдебен адрес в Люксембург,

ищец по дело T-133/01,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-н V. Kreuzhitz и г-н V. Di Bucci, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник,

с предмет иск за отмяна на Решение 2001/673/ЕО на Комисията от 28 март 2001 г. за държавни помощи, предоставени от Германия на EFBE Verwaltungs GmbH & Co. Management KG, сега Lintra Beteiligungsholding GmbH, заедно с Zeitzer Maschinen, Anlagen Geräte GmbH, LandTechnik Schlüter GmbH, ILKA MAFA Kältetechnik GmbH, SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH, SKL Spezialapparatebau GmbH, Magdeburger Eisengießerei GmbH, Saxonia Edelmetalle GmbH и Gothaer Fahrzeugwerk GmbH) (ОВ 2001 г., L 236, стр. 3),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
(първи разширен състав),

в състав: г-н B. Vesterdorf, председател, г-н M. Jaeger, г-н P. Mengozzi, г-жа M. E. Martins Ribeiro и г-н F. Dehousse, съдии,

секретар: г-жа D. Christensen, администратор,

като има предвид изложеното в писмената фаза на производството и на съдебното заседание от 29 юни 2004 г.,

постанови настоящото

---

* Език на производството: немски.

Решение

Правна рамка

1. Член 87, параграф 1 ЕО предвижда:

„Освен когато е предвидено друго в настоящия договор, всяка помощ, предоставена от държава-членка или чрез ресурси на държава-членка, под каквато и да било форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията чрез поставяне в по-благоприятно положение на определени предприятия или производството на някои стоки, доколкото засяга търговията между държавите-членки, е несъвместима с общия пазар.”

2. Член 88, параграф 2 ЕО предвижда:

„Ако Комисията, след като е уведомила всички заинтересовани страни да представят своите мнения, установи, че помощта, предоставена от държавата или чрез ресурси на държавата, е несъвместима с общия пазар в съответствие с член 87, или че тази помощ е била използвана не по предназначение, тя взема решение, че съответната държава-членка е задължена да отмени или измени тази помощ в срок, който Комисията определя...”

3. На 22 март 1999 г. Съветът прие Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета, за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО (ОВ 1999 г., L 83, стр. 1).

4. В съответствие с член 1, буква ж) от Регламент № 659/1999, „злоупотреба с помощ“ означава помощ, която се използва от бенефициента в нарушение на решение, взето съгласно член 4, параграф 3 или член 7, параграфи 3 или 4 от настоящия регламент, т.е. в нарушение на решение да не се повдига възражение срещу предоставянето на помощта или решение, с което дадена помощ се обявява за съвместима с общия пазар, като такова решение евентуално включва, в приложимите случаи, условия и задължения.

5. Член 6, параграф 1 от Регламент № 659/1999 предвижда:

„Решението за започване на официална процедура по разследване обобщава релевантните фактически и правни въпроси, включва предварителна оценка от страна на Комисията за характера на помощта по предложената мярка и излага съмненията по отношение на съвместимостта ѝ с общия пазар. Решението призовава съответната държава-членка и другите заинтересовани страни да представят коментари в рамките на предписан срок, който обикновено не надхвърля един месец. При надлежно обосновани случаи Комисията може да удължи предписания срок.”

6. В съответствие с член 10 от Регламент № 659/1999:

„1. Когато Комисията разполага с информация от какъвто и да е източник относно твърдения за неправомерна помощ, тя незабавно разглежда тази информация.

2. Ако е необходимо, тя иска информация от съответната държава-членка. Член 2, параграф 2 и член 5, параграфи 1 и 2 се прилагат *mutatis mutandis*.

3. Когато, въпреки напомнянето съгласно член 5, параграф 2, съответната държава-членка не предостави исканата информация в рамките на срока, предписан от Комисията, или когато предостави непълна информация, Комисията с решение изисква информацията да бъде предоставена (наричано по-долу „разпореждане за информация“). Решението уточнява каква информация се изисква и предписва подходящ срок, в рамките на който тя трябва да бъде предоставена.”

7. Член 13, параграф 1 от Регламент № 659/1999 предвижда:

„Разглеждането на възможна неправомерна помощ завършва с решение съгласно член 4, параграфи 2, 3 или 4. В случаите на решения за започване на официална процедура по разследване производството се закрива посредством решение съгласно член 7. Ако дадена държава-членка не се съобрази с разпореждане за информация, това решение се взема на базата на наличната информация.”

8. Член 14 от Регламент № 659/1999 предвижда:

„1. Когато са взети отрицателни решения в случаи с неправомерна помощ, Комисията решава съответната държава-членка да вземе всички необходими мерки за възстановяване на помощта от бенефициента (наричано по-долу „решение за възстановяване“). Комисията не изисква възстановяване на помощта, ако това противоречи на общ принцип на правото на Общността.

2. Помощта, която трябва да се възстанови съгласно решение за възстановяване, включва всички лихви с подходящ процент, фиксиран от Комисията. Лихвата е дължима от датата, на която неправомерната помощ е била на разположение на бенефициента до датата на нейното възстановяване.

3. Без това да накърнява разпореждане на Съда на Европейските общности съгласно член 185 от Договора, възстановяването се извършва незабавно и в съответствие с процедурите по националното законодателство на съответната държава-членка, при условие че те позволяват незабавното и ефективно изпълнение на решението на Комисията. За тази цел и в случая на производство пред националните съдилища съответните държави-членки предприемат всички необходими стъпки, които са предвидени в съответните им правни системи, включително и временни мерки, без това да накърнява правото на Общността.”

9. Член 16 от Регламент № 659/1999, озаглавен „Злоупотреба с помощ”, предвижда:

„Без това да накърнява член 23, Комисията може, в случаите на злоупотреба с помощ, да открие официална процедура по разследване съгласно член 4, параграф 4. Членове 6, 7, 9 и 10, член 11, параграф 1, членове 12, 13, 14 и 15 се прилагат *mutatis mutandis*.”

Обстоятелства, предхождащи спора

10. През 1993 г., осем предприятия в бившата Германска демократична република (Zeitzer Maschinen, Anlagen Geräte (ZEMAG) GmbH, LandTechnik Schlüter GmbH, ILKA

MAFA Kältetechnik GmbH, SKL Motoren-und Systembautechnik GmbH, SKL Spezialapparatebau GmbH, Magdeburger Eisengießerei GmbH, Saxonia Edelmetalle GmbH и Gothaer Fahrzeugwerk GmbH) бяха преобразувани в едно холдингово дружество, EFBE Verwaltungs GmbH & Co. Management KG, държано от Treuhandanstalt (впоследствие променено на Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben, „понататък наричано BvS“) с оглед на реструктуриране и приватизация.

11. Съобразно с приватизационен договор, подписан на 25 ноември 1994 г., BvS извършва блокова продажба на упоменатите по-горе осем предприятия на събирателно дружество, уреждано от немското право, Emans & Partner GbR. Осемте предприятия и холдинговото дружество EFBE Verwaltungs GmbH & Co. Management KG, по-късно Lintra Beteiligungsholding GmbH („наричано по-нататък холдингово дружество Lintra“), тогава образуват групата Lintra.

12. Тъй като проектът за приватизация, както и свързания проект за реструктуриране са включвали мерки за подпомагане, те са били съобщени от Федерална република Германия на Комисията с писмо от 19 януари 1995 г.

13. С Решение SG (96) D/4218 от 13 март 1996 г., кратко резюме от което е публикувано в ОВ 1996 г., С 168, стр. 10 (наричано по-нататък „Решението от 13 март 1996 г.“), Комисията разрешава плащането на съобщените мерки за помощ, смятани като съвместими с член 92, параграф 3, буква в) от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение член 87, параграф 3, буква в) ЕО). Това Решение е съобщено на германските власти с писмо от 23 април 1996 г. Общата сума на разрешената помощ, която трябва да се плати на групата Lintra, възлиза на 824 200 000 DEM.

14. Въпреки че първоначално е било планирано дъщерните дружества на холдинговото дружество Lintra (наричани по-нататък „дъщерните дружества на Lintra“ или само „дъщерните дружества“) да станат печеливши през 1998 г., в края на 1997 г. BvS е трябвало да се намеси, за да не допусне цялата група да стане неплатежоспособна. Съгласно клаузите на договора, подписан на 6 януари 1997 г. с инвеститорите, BvS ги е освободило от всякаква отговорност, отнасяща се до приватизационния договор. От своя страна BvS е придобило правото обратно да изкупи по всяко време всяко от дъщерните дружества на Lintra срещу символичната сума от 1 DEM. В съответствие със същия договор холдинговото дружество Lintra е имало като своя основна цел прехвърлянето на дъщерните дружества на Lintra изцяло или отчасти на нови инвеститори.

15. След като си е възстановило контрола на групата Lintra чрез договор от 6 януари 1997 г., BvS решава да продаде единственото дружество в групата, което по това време вече е било печелившо без предоставянето на нова помощ, а именно Saxonia Edelmetalle. Ищецът по дело T-111/01, който е участвал в сеченето на монети, е бил придобит от дружеството Vereinigte Deutsche Nickelwerke AG през 1997 г.

16. Същевременно, BvS решило да извърши реструктурирането на няколко други дъщерни дружества, включително дружеството ZEMAG, с оглед на подготовката на тези потенциално печеливши дружества за продажба на промишлени партньори възможно най-скоро. ZEMAG, ищецът по дело T-133/01, който се занимава с машини за лигнитни мини, било продадено на инвеститорите Jacobi & Lobeck в края на 1997 г.

17. Съгласно договор, подписан през м. септември 1999 г. от BvS, холдинговото дружество Lintra и останалите инвеститори, BvS обратно изкупило холдинговото дружество Lintra срещу символичната сума от 1 DEM. Това дружество е било в ликвидация след 1 януари 2000 г.

18. След като получила съобщение от Федерална република Германия относно новата помощ за реструктуриране през 1998 г., Комисията изпратила списък с въпроси на германските власти с писмо от 25 юни 1998 г.

19. С писмо от 22 юни 1999 г., Комисията уведомила Федерална република Германия относно своето Решение за начало на производството, предвидено в член 88, параграф 2 ЕО. С това Решение (ОВ 1999 г., С 238, стр. 4), Комисията установила, че размерът на помощта, която била реално платена след първото съобщение от германските власти, е била по-ниска от тази, разрешена с Решението от 13 март 1996 г. Тя отбелязала, обаче, че някои части от платената помощ, включително заем за ликвидност 12 000 000 DEM, не са били обхванати от Решението от 13 март 1996 г. Комисията също така изразила съмнение по следните точки:

– дали информацията, придобита преди Решението от 13 март 1996 г. е била пълна и точна;

– използването на помощта, одобрена с Решението от 13 март 1996 г.;

– предоставянето на друга помощ на групата Lintra.

20. С писма от 18 октомври 1999 г. и 10 март 2000 г., германските власти отговорили на въпросите и заключенията, направени от Комисията в нейното решение за започване на производството, предвидено от член 88, параграф 2 ЕО. Тази преписка посочва, че:

– след първото съобщение от германските власти, общата сума на платената помощ от BvS на групата Lintra е била 658 200 000 DEM;

– към 31 декември 1997 г. сума от 34 978 000 DEM е била по сметките на холдинговото дружество Lintra;

– заема за ликвидност в размер на 12 000 000 DEM е бил предоставен през 1997 г. на дъщерните дружества на Lintra, чието реструктуриране, по-специално това на ZEMAG, е трябвало да продължи.

21. На 1 август 2000 г., Комисията, като счита, че тази информация не е била достатъчна и като действа съобразно с член 10, параграф 3 от Регламент № 659/1999, поискала от германските власти да ѝ предоставят, в срок от един месец след получаването на решение с разпореждане за информация (наричано по-нататък „решение с разпореждане за информация от 1 август 2000 г.”), с цялата информация, необходима, за да може да определи разбивката на разходите на холдинговото дружество Lintra сред различните дъщерни дружества и правилно да разпредели сумата на помощта, оставаща в сметките на холдинговото дружество Lintra. Комисията също така изисквала от Федерална република Германия да посочи дали таксите, платени от дъщерните дружества на холдинговото дружество Lintra, са били финансирани чрез помощи и е посочила, че, ако не получи тази информация, тя ще вземе своето Решение въз основа на информацията, с която тя разполага. На последно място, Комисията

изисквала от германските власти без забавяне да изпратят копие от решението с разпореждане за информация от 1 август 2000 г. на всички получатели на помощи.

22. Германските власти отговорили на това решение с разпореждане за информация с писмо от 2 октомври 2000 г., допълнено с писмо от 31 октомври 2000 г., към което е било приложен доклад от регистриран одитор относно възможно искане за възстановяване на помощта от групата Lintra. При тези документи, германските власти потвърдили, че считано към 31 декември 1997 г. сумата от 34 978 000 DEM, предоставена от Федерална република Германия на групата Lintra, стояла в сметките на холдинговото дружество Lintra. Нещо повече, те твърдели, че тази сума включвала, от една страна неуреден баланс от 22 978 000 DEM, който е бил част от собствения капитал на холдинговото дружество Lintra, по-голямата част от която (18 638 000 DEM) била съставена от групови такси, платени от дъщерните дружества на холдинговото дружество и, от друга страна, от сума от 12 000 000 DEM, предназначени да покрият разходите, понесени от холдинговото дружество Lintra, за да се реструктурират дъщерните дружества Lintra, които биха станали печеливши след 1997 г.

23. На 1 март 2001 г., J. Riedemann е бил назначен за синдик на дружеството ZEMAG, което е било поставено в ликвидация.

24. С Решение 2001/673/ЕО на Комисията от 28 март 2001 г. относно държавна помощ, приложена от Германия по отношение на EFBE Verwaltungs GmbH & Co. Management KG (сега Lintra Beteiligungsholding GmbH, с дружествата Zeitzer Maschinen, Anlagen Geräte GmbH, LandTechnik Schlüter GmbH, ILKA MAFA Kältetechnik GmbH, SKL Motoren-und Systembautechnik GmbH, SKL Spezialapparatebau GmbH, Magdeburger Eisengießerei GmbH, Saxonia Edelmetalle GmbH и Gothaer Fahrzeugwerk GmbH) (ОВ 2001 г., L 236, стр. 3) (наричано по-нататък „оспорваното решение”), Комисията установила, че помощта в размер от 623 224 000 DEM е била предоставена в съответствие с Решението от 13 март 1996 г. (член 1 от оспорваното решение). Обаче, в член 2 от оспорваното решение Комисията установила, че помощта, в размер от 34 978 000 DEM, която тя е разрешила за реструктурирането на дъщерните дружества на Lintra, е била неправилно използвана по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО. Комисията следователно поискала от Федерална република Германия да вземе всички необходими мерки, за да възстанови сумата от 34 978 000 DEM от холдинговото дружество Lintra и дъщерните дружества Lintra, както следва. Първо, частичната сума от 12 000 000 DEM, която е била предоставена под формата на заеми за ликвидност на определени дъщерни дружества на Lintra и приемани като не попадащи в обхвата на Решението от 13 март 1996 г., е трябвало да бъде възстановена от тези дъщерни дружества, включително дял от 4 077 000 DEM от ZEMAG. На второ място, останалата помощ в размер от 22 978 000 DEM е трябвало да бъде възстановена от холдинговото дружество Lintra, което е дължало цялата сума като солидарно отговорен длъжник и от всичките дъщерни дружества на Lintra, в съответствие с определена формула за разпределяне. Съгласно с тази формула за разпределяне член 3 от оспорваното решение изисква от Федерална република Германия да възстанови сума в размер от 3 195 559 DEM от Saxonia Edelmetalle и сума в размер от 2 419 271 DEM от ZEMAG. Така от Федерална република Германия се изисквало да възстанови от последното упоменато предприятие обща сума в размер от 6 496 271 DEM. Помощта, която трябвало да се възстанови, трябвало да бъде допълнена от лихва, считано от датата, от която неправомерно използваната помощ е била предоставена на бенефициентите до момента, в който е била в действителност възстановена.

Производство и искания на страните

25. Чрез искиви молби, подадени в секретариата на Първоинстанционния съд на 23 май 2001 г. и 12 юни 2001 г., регистрирани съответно като Т-111/01 и Т-133/01, ищците са повдигнали настоящите искиве.

26. С отделен документ, подаден в секретариата на Първоинстанционния съд на 14 юни 2001 г., ищецът по дело Т-111/01 също така е поискал спиране на изпълнението на оспорваното решение.

27. С Определение по дело Т-111/01 R Saxonia Edelmetalle/Комисията от 2 август 2001 г. Resueil, стр. II-2335, председателят на Първоинстанционния съд е отхвърлил искането за временни мерки.

28. Писмената фаза от производството е приключила на 10 януари 2002 г. по дело Т-111/01 и на 11 януари 2002 г. по дело Т-133/01.

29. След като изслуша доклада на съдията докладчик, Първоинстанционният съд (първи разширен състав), чрез процесуални организационни мерки е поискал страните да отговорят на определени въпроси и да представят определени документи.

30. С Определение от 17 декември 2003 г. на председателя на първи разширен състав на Първоинстанционния съд, дела Т-111/01 и Т-133/01 са съединени за целите на устната фаза от производството и за решение в съответствие с член 50 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд.

31. След решението на Първоинстанционния съд за откриване на устната фаза от производството, са изслушани доводите на страните, както и техните отговори на въпросите, поставени от Първоинстанционния съд на заседанието от 29 юни 2004 г.

32. Ищецът по дело Т-111/01 моли Първоинстанционният съд:

- да отмени оспорваното решение;
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

33. Ищецът по дело Т-133/01 моли Първоинстанционният съд:

- като основно искане, да отмени оспорваното решение, доколкото то се отнася до него;
- като алтернатива, да отмени оспорваното решение в неговата цялост;
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

34. Комисията моли Първоинстанционният съд по дела Т-111/01 и Т-133/01:

- да отхвърли исковете;
- да осъди ищците да заплатят съдебните разноски.

По правото

35. В подкрепа на техните искания, насочени към отмяна, всеки от ищите изтъкват пет основания, включително четири общи основания, които Първоинстанционният съд смята за уместно да разгледа в следния ред: първо, общото основание, отнасящо се до нарушение на правата на ищите в производството, предвидено от член 88, параграф 2 ЕО; второ, основанието, отнасящо се до фактически грешки в оспорваното решение (дело T-133/01); трето, основанието, отнасящо се до предполагаемата грешка при установяването на злоупотреба с помощ, разрешена от Решението от 13 март 1996 г. (дело T-111/01); четвърто, общото основание, отнасящо се до грешката, извършена от Комисията при определяне на бенефициента на оспорваната помощ; пето, общото основание, отнасящо се до произволното естество на начина, по който е било разпределено възстановяването на частичната сума от 22 978 000 DEM сред дъщерните дружества; на последно място и шесто, общото основание, отнасящо се до явна грешка в преценката на вменяването на задължението за връщане на оспорваната помощ поради прекратяването на съответните дялове от съдружието на Saxonía Edelmetalle и ZEMAG.

Общото основание, отнасящо се до нарушение на правата на ищите в производството, предвидено в член 88, параграф 2 ЕО

Доводи на страните

– По дело T-111/01

36. Ищецът по дело T-111/01 е отбелязал, че съображенията в основата на решението за започване на производството, предвидено в член 88, параграф 2 ЕО не го засягат или не са били насочени към него. Нещо повече, съображение 36 от оспорваното решение потвърждава, че планът за реструктуриране, отнасящ се до него, е бил успешно изпълнен. Фактът, че в този контекст германските власти не са предоставили поисканите от Комисията информация и документи не може да действа в ущърб на ищеца. Преди всичко, ищецът посочва, че от Комисията се изисква по силата на Регламент № 659/1999 да извърши свои собствени проверки. На второ място, ищецът отбелязва, че Комисията иска възстановяване на предварително одобрена помощ. Това одобрение е породило легитимно очакване от страна на ищеца, че помощта е била законна. Той добавя, че не е бил информиран относно опасността от необходимостта да възстанови оспорваната помощ, защото не е бил запознат със съдържанието на решението за одобрение и не е бил поканен да участва в разследването, което е предхождало започването на производството в съответствие с член 88, параграф 2 ЕО. Ищецът добавя, че холдинговото дружество Lintra изцяло не го е осведомило относно това кои суми е трябвало да се разглеждат като помощ. На последно място, ищецът посочва, че ако той е знаел за опасността от необходимост да възстанови помощта, той е щял да извърши свои проверки и би подписал споразумение с холдинговото дружество Lintra с оглед на избягване на подобна опасност.

37. Комисията отбелязва, първо, че в административното производство относно държавни помощи, само държавите-членки се ползват от всички права, предоставени на страните. По отношение на потенциалните или същинските бенефициенти на помощи, Комисията посочва, че тя е била задължена само да съобщи на

заинтересованите страни да изложат своите съображения. Тя посочва, че от нея по никакъв начин не се изисква да иска от заинтересованите страни да проверят предоставената от държавите-членки информация. В конкретния случай Комисията посочва, че тя е основала своето решение на информацията, предоставена от Федерална република Германия, и че ищецът не е счел за необходимо да встъпи в административното производство, независимо че заинтересованите страни са били поканени да изложат своите съображения при започване на производството. Следва, според Комисията, че ищецът сега не може да я критикува за това, че е приела оспорваното решение, въз основата на недостатъчна информация. Комисията посочва, че е действала в съответствие със съдебната практика на Съда на Европейските общности и съответните разпоредби на Регламент № 659/1999.

38. На следващо място, Комисията оспорва твърдението на ищеца, че не е бил информиран за Решението от 13 март 1996 г. Според Комисията, тъй като ищецът не оспорва, че е получил значително финансово подпомагане от държавата, немислимо е той да не е забелязал, че е получил тази помощ. Според Комисията по силата на задължението за старание, вменено на всеки икономически оператор, ищецът е следвало да се увери, че оспорваната помощ е била подложена на необходимото разрешение от страна на Комисията. При тези обстоятелства, Комисията твърди, че ищецът не може да се позовава на своето собствено неведение, за да избегне възстановяването на помощта.

39. На последно място, според Комисията, ищецът неправилно смята, че от него се е изисквало да възстанови помощ, само когато той е допуснал „грешка“. Нищо не изключва възможността бенефициента на помощта от нуждата да понесе последиците от факта, че е било възможно информацията, предоставена от съответната държава на Комисията, да не е била достатъчна.

– По дело T-133/01

40. Ищецът по дело T-133/01 поддържа, че преди да приеме оспорваното решение, Комисията е следвало да определи и оцени фактите чрез провеждане на по-подробно разследване. Ищецът смята, че от Комисията се е изисквало да го разпита, особено след като Комисията е признала, че германските власти не са могли да Ж предоставят цялата релевантна информация. Според ищеца само Федерална република Германия е била уведомена, а заинтересованите трети страни не са били, противно на предвиденото в член 88, параграф 2 ЕО.

41. В отговор на твърдението на Комисията, че тя е поканила заинтересованите страни да изложат своите съображения при започването на административното производство, ищецът, докато признава, че неговият синдик не е участвал в това производство, посочва, че той не е могъл да стори това към този момент, тъй като производството по ликвидация за ZEMAG все още не е било започнало. Във всеки случай, противно на поддържаното от Комисията, ищецът смята, че той не може да се въздържа от това да посочи една неточност в оспорваното решение поради това, че той не е участвал в административното производство. Според него подобно заключение би обезсмислило правата на иск на трети страни.

42. Комисията посочва, че в конкретния случай, не може да се говори за „бързо производство“, тъй като производството, предвидено в член 88, параграф 2 ЕО е

започнало на 22 юни 1999 г. и е завършило едва 21 месеца по-късно, с приемането на оспорваното решение на 28 март 2001 г. Следователно, ZEMAG е разполагало с достатъчно време, за да участва в това производство. Комисията също така повтаря позицията, изразена в точка 37 по-горе.

43. По отношение на довода на ищеца, че неговият синдик не е могъл да изложи своите съображения, защото не е било открито производството по несъстоятелност, Комисията отговаря, че ищецът така пренебрегва факта, че синдикът не действа от свое име, и че ищецът е могъл да изложи своите съображения при започването на официалната процедура за разследване.

44. На последно място, Комисията посочва, че ищецът не може да се позовава на факти или обстоятелства, за които е знаел към момента на официалната процедура за разследване, но за които не е съобщил на Комисията, след като е бил поканен да изложи своите съображения. Противно на твърденията на ищеца Комисията смята, че подобен подход не компрометира правата на иск на заинтересованите страни, тъй като те винаги разполагат с възможността да се позоват на основание, което не е било изтъкнато по време на производството за преценка или на явна грешка в преценката от страна на Комисията.

Съображения на Съда

45. Чрез това основание, ищите по същество критикуват Комисията, че не ги е уведомила индивидуално да изложат своите да изложат своите съображения преди приемането на оспорваното решение.

46. Това основание не може да се приеме.

47. Първо, следва да се отчита, че производството за контрол на държавните помощи, съобразно своята обща схема, е производство, започнато по отношение на отговорната държава-членка, с оглед на нейните общностни задължения, за предоставянето на помощта (Решения по дело 234/84 Белгия/Комисия (Meura) от 10 юли 1986 г., Recueil, стр. 2263, точка 29, и дело T-109/01 Fleuren Compost/Комисия от 14 януари 2004 г., Recueil, стр. II-127, точка 42), а не по отношение на бенефициента или бенефициентите на помощта (Решение по съединени дела C-74/00 P и C-75/00 P Falck и Acciaierie di Bolzano/Комисия от 24 септември 2002 г., Recueil, стр. I-7869, точка 83, и дело Fleuren Compost/Комисия, точка 44).

48. Освен това, в съответствие с постоянната съдебна практика, за целите на член 88, параграф 2 ЕО „засегнати страни” се отнася до неопределена група адресати. Следва, че член 88, параграф 2 ЕО не изисква конкретните страни да бъдат индивидуално уведомени. Неговата единствена цел е да изисква от Комисията да предприеме стъпки, за да гарантира, че ще бъдат уведомени всички потенциално заинтересовани страни, и че ще им се предостави възможност да изложат своите доводи. В този контекст публикуването на съобщение в Официален вестник на Европейските общности е подходящо средство за уведомяване на всички заинтересовани страни за започването на производството (Решения по дело 323/82 Intermills/Комисия от 14 ноември 1984 г., Recueil, стр. 3809, точка 17, и съединени дела T-371/94 и T-394/94 British Airways и др./Комисия от 25 юни 1998 г., Recueil, стр. II-2405, точка 59). Тази съдебна практика предоставя на заинтересованите страни по същество ролята на източници на

информация за Комисията в административното производство, образувано в съответствие с член 88, параграф 2 ЕО (Решения по дело T-266/94 Skibsværftsforeningen и др./Комисия от 22 октомври 1996 г., Recueil, стр. II-1399, точка 256, и British Airways и др./Комисия, точка 59).

49. В конкретния случай, въпреки че като общо основание ищите не са участвали в официалната процедура за разследване, ясно е от текста на съобщението, публикувано в Официален вестник на Европейските общности на 21 август 1999 г. (ОВ 1999 г., С 238, стр. 4), че заинтересованите страни са били поканени да изложат своите съображения в едномесечен срок от датата на публикуването на писмото от 22 юни 1999 г. от Комисията, с което тя е уведомила Федерална република Германия за своето Решение да започне производството, предвидено в член 88, параграф 2 ЕО. С това съобщение, което е съдържало обобщение на упоменатото по горе писмо и неговия текст, заинтересованите страни следователно са били уведомени относно решението на Комисията за започване на официалната процедура за разследване в контекста на помощта, платена за реструктурирането на осем предприятия, включително Saxonia Edelmetalle и ZEMAG.

50. Разбира се, само фактът, че е имало уведомяване за началото на официална процедура не е достатъчен, за да може една страна ефективно да изложи своите съображения. Съдът отбелязва, че член 6, параграф 1 от Регламент № 659/1999, който също така се прилага по силата на член 16 от този регламент спрямо неправилно използваната помощ, предвижда, че „решението за започване на официална процедура за разследване обобщава съответните фактически и правни въпроси, включва предварителна оценка от Комисията относно характера на помощта на ... мярката и посочва съмненията относно съответствието с общия пазар”. Следва, че решението за откриване на официалната процедура за разследване, въпреки по необходимост временното естество на оценката, която включва, трябва да бъде достатъчно точно, за да могат заинтересованите страни да участват ефективно в официалната процедура за разследване, по време на която те имат възможност да изложат своите доводи. За тази цел е достатъчно заинтересованите страни да могат да се запознаят с мотивирането, на което се основава Комисията.

51. Съдът обаче отбелязва, че ищите не са пледирали, че решението за откриване на производството не е съдържало достатъчно основания, за да могат те ефективно да упражнят своето право да изложат съображения.

52. Даже ако ищите бяха се позовали на такъв довод, Съдът отбелязва, че чрез съобщението, упоменато в точка 49 по-горе, Комисията достатъчно ясно е посочила своите съмнения относно съответствието с условията, посочени в Решението от 13 март 1996 г. и така е опосредствала ищите ефективно да упражнят своето право да изложат съображения. Комисията е установила, първо, че ключовите елементи на плановете за реструктуриране, както са били одобрени, не са били изпълнени. Тя е установила, на второ място, че Решението от 13 март 1996 г. вече не обхващало въпросната помощ и е дала няколко конкретни примера, включително помощта, предназначена да покрие загубите на предприятията и за финансиране на инвестициите след провала на плановете за реструктуриране. Комисията също така е посочила, че е било възможно да е била предоставена допълнителна помощ на предприятията от групата Lintra на обща сума в размер от над 82 000 000 DEM. Тя също така изразила съмнения относно съответствието на тази помощ с общия пазар, особено защото е било вероятно част от

помощта да е била използвана за други цели, различни от реструктурирането на дъщерните дружества на Lintra и тъй като плановете за реструктурирането не са били напълно изпълнени. В допълнение Комисията изрично е привлякла вниманието на германските власти и потенциалните заинтересовани страни върху факта, че помощта, за която се е установило, че е била предоставена неправомерно, ще трябва да се възстанови от бенефициента.

53. Тъй като Комисията, чрез съобщението, публикувано в Официален вестник на Европейските общности, е поканила бенефициентите на помощта, която първоначално е била разрешена с предишно решение, да изложат своите съображения относно евентуалното нарушение на въпросното решение поради използването на тази помощ по начин, противоречащ на това решение и тези бенефициенти не са се възползвали от тази възможност, Комисията не е нарушила никое тяхно право (Решения по дело Falck и Acciaierie di Bolzano/Комисия, точка 84, и дело Fleuren Compost/Комисия, точка 47). Нещо повече, Комисията не може да се държи отговорна за твърдяното неизпълнение на съответната държава-членка или, както се твърди от ищеца по дело T-111/01, от холдинговото дружество Lintra, да го уведомят относно започването на официалната процедура за разследване.

54. Това заключение не се засяга от твърдението на ищеца по дело T-133/01, че производството по ликвидация, отнасящо се до него, все още не е било настъпило към момента на началото на производството, предвидено в член 88, параграф 2 ЕО. Както правилно се посочва от Комисията, ясно е от исквата молба за образуване на производството, че синдикът действа само в това си качество, а не и от негово име. Нещо повече, както беше разгледано в точка 49 по-горе, по време на публикуването на решението за откриване на официалната процедура за разследване, дружеството ZEMAG, което изрично се упоменава в това решение, е разполагало с достатъчно време, за да отговори на поканата да се изложат съображения.

55. Подобно, Съдът не може да приеме доводите на ищеца по дело T-111/01, че той не е бил засегнат от решението за откриване на официалната процедура и не е знаел за опасността да трябва да възстанови помощта. На първо място, тъй като ищецът няколко пъти изрично се упоменава в решението, а Комисията най-малкото е изразила съмнения относно това дали цялата помощ, която тя е разрешила за реструктурирането на дъщерните дружества на Lintra в Решението от 13 март 1996 г., е била правилно използвана, ищецът по дело T-111/01 по необходимост е бил засегнат от това решение. Комисията не може да се критикува поради факта, че ищецът е предпочел да не излага съображения след поканата, отправена със съобщението от Комисията, указано в точка 49 по-горе.

56. На второ място, както се сочи в точка 52 по-горе, решението за откриване на официалната процедура за разследване достатъчно ясно посочва, че помощта, която упоменава, при необходимост ще бъде възстановена от нейния бенефициент в съответствие с член 14 от Регламент № 659/1999. Следователно, след публикуването на решението за откриване на официалната процедура ищецът по дело T-111/01 не би могъл да не знае за опасността от необходимост да възстанови въпросната помощ. Следователно, той също така не би могъл да се позовава на предполагаемото легитимно очакване, че въпросната помощ е съвместима с общия пазар, твърдение, което освен това е опровергано от самия ищец, когато той твърди, че не е бил уведомен за Решението от 13 март 1996 г.

57. На второ място, доводът на ищите, че след неизпълнението на Федерална република Германия да отговори на решението с разпореждане за информация от 1 август 2000 г. да предостави определена информация, е следвало те да бъдат разпитани пряко от Комисията преди Комисията да приеме оспорваното решение, също така трябва да се отхвърли.

58. Даже ако Федерална република Германия наистина не е изпълнила упоменатото по-горе решение с разпореждане за информация, следва от член 13, параграф 1 от Регламент № 659/1999, че в подобен случай Комисията е оправомощена да прекрати официалната процедура за разследване и да приеме решение, с което декларира че помощта е или не е съвместима с общия пазар въз основа на наличната информация. Това решение, при условията, предвидени в член 14 от Регламент № 659/1999, може да разпорежи възстановяването на преди това платени помощи от техния бенефициент. В съответствие с член 16 от Регламент № 659/1999, членове 13 и 14 се прилагат *mutatis mutandis* в случая на неправилното използване на помощ. Следователно, следва от тези разпоредби, че противно на твърдяното от ищите, Комисията не е длъжна да консултира заинтересованите страни в случаите, когато една държава-членка не изпълнява предписанието на Комисията за предоставяне на информация.

59. Съдът също така отбелязва, че в конкретния случай ищите не посочват, че като са действали съобразно с член 20, параграф 3 от Регламент № 659/1999 те са поискали копие от решението, с което се нарежда на Федерална република Германия да предостави информация или дори че, въпреки искането от Комисията до Федерална република Германия в решението с разпореждане за информация от 1 август 2000 г. за изпращане на тази покана на всички потенциални получатели на въпросната помощ, те са предоставили на Комисията информация, която последната не е взела предвид преди приемането на оспорваното решение.

60. На последно място, ищецът по дело T-111/01 критикува Комисията за това, че не е извършила проверки на място, както се изисква от Регламент № 659/1999.

61. Това оплакване, което не засяга правата, които заинтересованите страни имат в производството, предвидено от член 88, параграф 2 ЕО, а по-скоро обхваща на разследванията, предприети от Комисията при нейната преценка на държавната помощ, ще са разгледа в точки 98 до 100 по-долу като част от основанието, твърдящо грешка при заключението, че е имало злоупотреба с помощта, разрешена от Решението от 13 март 1996 г.

62. При тези обстоятелства, следва, че общото основание, твърдящо нарушение на правата на ищите в производството, предвидено от член 88, параграф 2 ЕО, не може да се приеме.

Основанието, отнасящо се до фактически грешки в оспорваното решение (дело T-133/01)

Доводи на страните

63. Ищецът по дело T-133/01 критикува Комисията, че е приела оспорваното решение въз основа на четири погрешни източника на информация. Първо, противно на

посоченото в съображение 39 от оспорваното решение, инвестициите, направени от дружеството ZEMAG между 1994 г. и 1997 г. не са били по-високи, отколкото е било планирано първоначално. Второ, ищецът е получил по-малка сума (44 977 000 DEM), отколкото сумата, на която се позовава Комисията в съображение 40 от оспорваното решение (65 617 000 DEM). Трето, по отношение на помощта, упомената в разпореждането за възстановяване, той не е получил заем за ликвидност, а по-скоро помощ за ликвидност. На последно място, в репликата ищецът оспорва твърденията на Комисията, отнасящи се, първо, до невъзможността за адаптиране на производствената програма на дъщерните дружества на Lintra спрямо пазарните условия и, второ, до квалификациите и професионалните умения на мениджърите на холдинговото дружество Lintra.

64. Комисията смята, че първите три твърдения за фактическа грешка не могат да се приемат. Според Комисията, заключенията в оспорваното решение са основани на информацията, предоставена от германските власти в отговор на решението с разпореждане за информация от 1 август 2000 г. Според Комисията, тъй като ищецът не е участвал в административното производство, той се е отказал от своето право да се позове на някакви фактически неточности. Комисията също така посочва, че по силата на съдебната практика на Съда на Европейските общности и разпоредбите на Регламент № 659/1999, Комисията е оправомощена да прекрати производството и да вземе решение въз основа на подробностите, с които разполага, когато една държава-членка, въпреки предписанието на Комисията, не предостави поисканата информация. Дори ако Комисията е извършила твърденията от ищеца грешки, това според нея не би засегнало точността на оспорваното решение, което посочва, че помощта е била използвана по същество в съответствие с одобрения план за реструктуриране. По отношение на оспорваната помощ, възстановяването на тази помощ е било разпоредено не заради нейното неправомерно използване от дъщерните дружества, а защото, първо, тя е била държана от холдинговото дружество Lintra и, второ, защото са били предоставени заеми за ликвидност след очевидния провал на първото реструктуриране.

65. По отношение на четвъртата фактическа грешка, на която се позовава ищецът, Комисията поддържа, че тъй като тя е била изтъкната за първи път на стадия на репликата и не подкрепя никакъв правен довод, такъв че да се установи незаконосъобразността на оспорваното решение, тя е недопустима. Според Комисията, съдържанието на твърденията е във всеки случай необосновано, тъй като Комисията е проверила истинността на въпросната информация с германските власти.

Съображения на Съда

66. Комисията посочва по същество, че ищецът по дело T-133/01 не може да изложи фактическите доводи, упоменати в точка 63 по-горе, тъй като той не се е позовал на тях по време на производството за разследване, отнасящо се до оспорваната помощ. Тя смята, нещо повече, че четвъртата предполагаема фактическа грешка е недопустима, защото е била изложена късно, т.е. едва след стадия на репликата.

67. В съответствие с постоянната съдебна практика, в контекста на иска за отмяна в съответствие с член 230 ЕО законосъобразността на мярка на Общността трябва да се преценява въз основа на фактическите и правни елементи, които съществуват по време на приемането на мярката. По-специално, направените от Комисията преценки трябва

да се разглеждат единствено въз основата на информацията, с която Комисията разполага към момента, когато се извършват тези преценки (Решения по дело *British Airways* и др./Комисия, точка 81; дело T-110/97 *Kneissl Dachstein*/Комисия от 6 октомври 1999 г., *Recueil*, стр. II-2881, точка 47; и дело T-123/97 *Salomon*/Комисия, *Recueil*, стр. II-2925, точка 48).

68. Следователно, че ищец, който е участвал в процедурата по разследване, предвидено от член 88, параграф 2 ЕО, не може да се позове на фактически доводи, за които Комисията не е знаела и за които той не е уведомил Комисията в рамките на процедурата за разследване. Обратно, нищо не възпрепятства заинтересованата страна да формулира срещу окончателното решение едно правно основание, което не е било повдигнато на стадия на административното производство (вж., по-специално Решения по дело *Kneissl Dachstein*/Комисия, точка 102, и дело *Salomon*/Комисия, точка 55).

69. Тази съдебна практика не се прилага задължително чрез разпростиране спрямо всички случаи, когато едно предприятие не е участвало в процедурата за разследване, предвидено от член 88, параграф 2 ЕО. Въпреки че може да се приеме, че тази съдебна практика не се прилага спрямо определени изключителни случаи, Съдът установява, че тя се прилага спрямо конкретния случай.

70. Трябва да се има предвид, че ищецът не е упражнил своето право да участва в процедурата за разследване, дори ако той е бил упоменат изрично многократно в решението за откриване на процедурата за разследване, по-специално в заглавието и в точки 2.1 и 2.4 от това решение, и че са изразени съмнения в това решение относно правилното използване на цялата помощ, предназначена за реструктурирането на дъщерните дружества на Lintra, като се има предвид Решението от 13 март 1996 г. Също така като общо основание фактите, на които се позовава Комисията в съображения 39 и 40 от оспорваното решение са основани на информация, предоставена от германските власти в процедурата за разследване. При тези обстоятелства, доводите на ищеца, отнасящи се до размера на инвестициите и сумата на получената помощ са фактически доводи, за които Комисията не е знаела по времето на приемането на оспорваното решение и които следователно не могат за първи път да се повдигнат пред Първоинстанционния съд като средство за оспорване на това решение.

71. Същото е вярно и относно предполагаемите фактически грешки, извършени от Комисията относно неизпълнението на изискването за адаптиране на производствената програма на дъщерните дружества на групата Lintra към пазарните условия и към квалификациите и професионалните умения на мениджърите на холдинговото дружество Lintra, упоменато в съображение 16 от оспорваното решение, без да е необходимо да се разглежда възражението, повдигнато от Комисията по отношение на закъснялото представяне на тези доводи, изтъкнати в репликата. Във всеки случай Съдът установява, че дори да е имало фактически грешки тези твърдения, които са от общо естество, са без значение за избора, направен от Комисията в оспорваното решение.

72. На последно място, по отношение на правния – а не само до фактическия – въпрос относно това дали дружеството ZEMAG е получило помощ за ликвидност вместо заеми за ликвидност след провала на първия план за реструктуриране, както се посочва в оспорваното решение, ищецът, когато изрично е запитан по този въпрос от Съда, само е

посочил че тази отлика произтича само от разлика в термините, използвани от холдинговото дружество Lintra, но не е могъл да поясни какви последици е могла да има тази класификация за възстановяването на оспорваната помощ. Следва, че този довод е без значение.

73. Следователно, основанийето, твърдящо фактически грешки в оспорваното решение, не може да се приеме.

Основанието, твърдящо грешки при заключението за злоупотреба с помощ, разрешена от Решение на Комисията от 13 март 1996 г. (дело T-111/01)

Доводи на страните

74. Първо, ищецът по дело T-111/01 посочва, че платената му помощ до 1996 г. е била използвана в съответствие с Решението от 13 март 1996 г., както се вижда от документите, изпратени на германските власти от BvS. Въпреки че оспорваното решение не показва разбивка на сумата от 3 195 559 DEM, която е било разпоредено на ищеца да възстанови като дял от частичната сума от 22 978 000 DEM, което само по себе си според ищеца съставлява незаконосъобразност, разбивката на направените плащания показва, че те са били в съответствие с плана за реструктуриране и са били разрешени от Решението от 13 март 1996 г.

75. Така, обратно на посоченото от Комисията в оспорваното решение, ищецът поддържа, че частичната сума от 22 978 000 DEM не е била използвана за заплащане на определени управленски услуги, предоставени от холдинговото дружество Lintra, а само за финансиране на мерките за реструктуриране. Ищецът посочва в този смисъл, че германското правителство, в своята преписка с Комисията с дата от 2 октомври 2000 г., е посочило, че услугите, предоставени от холдинговото дружество Lintra на дъщерните дружества са били предназначени да гарантират реструктурирането на тези дъщерни дружества, без които не би било възможно реструктурирането. Нещо повече, дори ако помощта е била използвана за заплащане на услуги, предоставени от холдинговото дружество Lintra, с което той не е съгласен, ищецът твърди, че това не би съставлявало неправилно използване. Ищецът посочва, че Комисията е познавала структурата на групата, избрана от германските власти, по-специално факта, че Lintra е било само едно холдингово дружество, чиито услуги са били записани на сметката на нейните дъщерни дружества при използване на вътрешна формула за разпределение. Тъй като Комисията е сигнализирала своето съгласие за използването на помощта за заплащането на услуги, предоставени от холдинговото дружество Lintra, тази помощ трябва да се приеме за обхваната от Решението от 13 март 1996 г.

76. На второ място, ищецът се жалва, че оспорваното решение е било основано единствено на предположения относно предполагаемата злоупотреба с помощта, предположения, които сами по себе си се основават на неясни твърдения, придобити от германските власти. Като препраща към съображение 42 от оспорваното решение, ищецът посочва, че Комисията се позовава на твърдението на Федерална република Германия, че тя не може да изключи възможността помощта да е била използвана за заплащане на услуги, предоставени от холдинговото дружество Lintra. Според ищеца е било необходимо да се докаже, че помощта наистина е била използвана за заплащане за тези услуги.

77. Комисията посочва, първо, че използването на помощта от холдинговото дружество Lintra не е било предвидено в Решението от 13 март 1996 г. Това не би било възможно, тъй като това дружество не е било предприятие в затруднено положение. Същото важи и за използването на помощта от дъщерните дружества на Lintra за заплащането на услугите, предоставени от холдинговото дружество Lintra. Комисията посочва, че, първо, тъй като сумата от 22 978 000 DEM е останала в сметките на холдинговото дружество Lintra и германските власти не са могли да предоставят конкретна информация относно начина на нейното използване и, второ, тъй като дъщерните дружества са носили отговорност за правилното използване на тази сума, цялата сума е следвало да се възстанови от холдинговото дружество Lintra и неговите дъщерни дружества. Фактът, че Комисията е била запозната с естеството на холдинговото дружество Lintra не означава, че предоставените от това дружество услуги могат да бъдат заплатени за използването на държавна помощ, която е била разрешена за реструктурирането на дъщерните дружества.

78. На второ място, Комисията твърди, че ищецът многократно си е противоречал във връзка с управленските услуги, предоставени от холдинговото дружество Lintra. Ищецът е заявил, че услугите, предоставени от холдинговото дружество Lintra на неговите дъщерни дружества са били необходими за тяхното реструктуриране, и че следователно те следва да се разглеждат като помощ, обхваната от Решението от 13 март 1996 г. Обаче, въпреки че ищецът е получил тези услуги, като е използвал държавни субсидии, т.е. безплатно, той при все това посочва, че е заплатил за тези услуги, като е използвал предоставената помощ. Според Комисията следва, че ищецът не може сериозно да поддържа, че е придобил срещу заплащане помощта, която сега се иска от него да възстанови. Комисията твърди, че във всеки случай помощта трябва да се възстанови, тъй като не може да се установи със сигурност, че тя е била използвана съответствие с Решението от 13 март 1996 г. Съображението за възстановяването следователно не е абстрактната структура на групата, а по-скоро факта, че съобразно с Решението от 13 март 1996 г. дъщерните дружества на Lintra са били бенефициентите на помощта.

79. На последно място, относно предположенията, твърдени от ищеца, Комисията отговаря, че тя не се е позовала на подобни предположения. Оспорваното решение само е имало за действие да установи, че германските власти не биха могли да изключат вероятността, че дъщерните дружества всъщност са използвали помощта, за да заплатят за услуги, предоставени от холдинговото дружество Lintra. Комисията добавя, че в случай че помощта е била похарчена от холдинговото дружество Lintra, тя трябва да бъде възстановена от дъщерните дружества, които са получили управленски услуги от холдинговото дружество. Ако ищецът е имал доказателства, че не е получил подобни услуги безплатно, той е трябвало да представи тези доказателства на Комисията по време на административното производство в отговор на поканата на Комисията да изложи съображения.

Съображения на Съда

80. Ищецът по дело T-111/01 по същество отрича, че частичната сума от помощта в размер от 22 978 000 DEM, въз основата на която е била изчислена сумата от 3 195 559 DEM, чието възстановяване се иска от него по силата на оспорваното решение, е била неправилно използвана. Според него, тази помощ е била използвана за неговото реструктуриране в съответствие с Решението от 13 март 1996 г.

81. Съдът счита, че това основание трябва да се разгледа на два етапа. Първо, необходимо е да се определи точния обхват на Решението от 13 март 1996 г. На следващо място, с оглед на това разглеждане Съдът ще определи дали Комисията, в оспорваното решение, е могла да направи заключение за неправилно използване по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО на сумата на помощта, въз основата на която е била изчислена сумата, която трябва да се възстанови от ищеца по дело T-111/01.

– Обхвата на Решението от 13 март 1996 г.

82. В Решението от 13 март 1996 г. Комисията първо е разгледала икономическите и социалните аспекти на отделното положение на осемте дъщерни дружества, управлявани от холдинговото дружество Lintra, включително ищецът по дело T-111/01, и предполагаемата им жизнеспособност, като се има предвид реструктурирането, планирано от германските власти. Тя също така е посочила, че, след едно тръжно производство, лансирано с оглед на реструктурирането и приватизацията на предприятията, предложението за придобиване, отправено от Emans & Partners GbR за всички предприятия е било това, което е било прието от германските власти, тъй като се е сметнало, че тази оферта е най-добрата, по-специално предвид на запазването на работните места, инвестиционния план, личния ангажимент на купувача, финансовото задължение към Treuhandanstalt и перспективите пред всяко едно от предприятията. Следователно, Treuhandanstalt (впоследствие BvS) е прехвърлило на купувачите 100% от дяловете в предприятията, държани от холдинговото дружество Lintra. Комисията тогава е дала разбивка на финансовите мерки, планирани от германските власти за съвременното реструктуриране и приватизация на предприятията в групата Lintra, включително помощ в размер от 970 200 000 DEM, впоследствие намалена до 824 200 000 DEM. При своя анализ на съответствието на помощта Комисията е посочила, че „въпреки тръжното производство, не е било възможно да се намери инвеститор, който да желае да поеме икономическия риск от реструктурирането на въпросните предприятия без държавна помощ”, и че „тъй като предприятията са били продадени на отпавилия най-висока оферта купувач, държавната помощ, предвидена в приватизационния договор, е била ограничена само до това, което е било абсолютно необходимо, за да се предостави на предприятията възможността да възстановят своята дългосрочна конкурентоспособност”. Тя е посочила, че „предприятията като цяло са обхванати в едни растящи пазари, където не е налице структурен свръх капацитет”, и че „финансовото подпомагане е било ограничено във времето”. Комисията е заключила от това, че „помощта съответства на условията, наложени за реструктурирането (конкурентоспособност, пропорционалност, намаляване на капацитета)”.

83. Комисията е заключила в края на своята преценка, първо, че „ако се пресметне заедно цялата помощ за реструктурирането, нейното становище е, че тази помощ е съвместима с общия пазар по смисъла на член 92, параграф 3, буква в) от Договора ... тъй като тя е ограничена до това, което е абсолютно необходимо и не предоставя никакво предимство на предприятията спрямо техните конкуренти”. На второ място, Комисията също така е установила, че „тъй като всичките предприятия са разположени в регион, попадащ в изключението, предвидено от член 92, параграф 3, буква а) от Договора ..., с оглед на броя и размера на подпомогнатите предприятия, поради това, че техният набор от продукти е разнообразен и следователно не е възможно да се придобие усилен ефект, и предвид на сравнително малкия размер на помощта,

въпросната помощ се приема за съвместима с общия пазар по смисъла на член 92, параграф 3, буква а) от Договора”.

84. Прочитът на Решението от 13 март 1996 г. разкрива, че бенефициентите на разрешената помощ са били осемте дъщерни дружества на Lintra, включително ищецът по дело T-111/01, чието икономическо и социално положение и жизнеспособност са били конкретно описани на страници 1 - 5 от решението, въпреки че не и тези на холдинговото дружество Lintra, чиито функции са се изразявали в обезпечаването на управлението на групата предвид на опосредстване на реструктурирането и приватизацията на дъщерните дружества възможно най-скоро. Въпреки че финансовите мерки, предвидени от германските власти, са били предназначени за рекапитализирането на дружествата и финансирането на мерките за реструктуриране, по-специално чрез участието на BvS в загубите, инвестиционна помощ и покриването на нуждите от ликвидност на дружествата, Решението от 13 март 1996 г. не е разрешило помощта да се използва от холдинговото дружество Lintra, за да се финансират собствените му дейности. Нещо повече, фактът, че е било възможно тази помощ да е била платена от германските власти на холдинговото дружество Lintra като част от управленските дейности на групата Lintra не възпрепятства възможността дъщерните дружества на тази група да се разглеждат като извличащи ползи от нея (вж., по-специално Решение по съединени дела 172/83 и 226/83 Hoogovens Groep/Комисия от 19 септември 1985 г., Recueil, стр. 2831, точка 34) и съставляващи в действителност бенефициентите на помощта, разрешена от Решението от 13 март 1996 г. Следва, че в своето Решение от 13 март 1996 г. Комисията е разрешила само помощта, предназначена за реструктурирането на дъщерните дружества на Lintra, включително на ищеца по дело T-111/01

– Заключение за неправилно използване на сумата от помощта, която се иска да възстанови ищецът по дело T-111/01

85. Съдът отбелязва, като предварителна точка, че в съответствие с член 88, параграф 2 ЕО, ако Комисията установи че помощта е била неправилно използвана, тя следва да реши съответната държава да я отмени или промени в определения от нея срок.

86. Прочитът на член 88, параграф 2 ЕО заедно с член 1, буква ж) и член 16 от Регламент № 659/1999 показва, че по принцип Комисията следва да установи че цялата или част от помощта, която преди това е била разрешена от нея с предишно решение е била неправилно използвана от бенефициента. Ако тя не стори това, тази помощ следва да се разглежда като обхваната от нейното предишно решение за одобрение. При все това, препратката в член 16 от Регламент № 659/1999 към член 13 оправомощава Комисията, в случаи, при които държава-членка не изпълни разпореждане за предоставяне на информация, да приеме решение, закриващо официалната процедура за разследване въз основата на наличната информация. Така, когато държава-членка не предостави достатъчно ясна и точна информация относно използването на помощта, по отношение на която Комисията въз основата на информацията, с която разполага, изразява съмнения относно спазването на нейно предишно решение за одобрение, Комисията е оправомощена да установи, че въпросната помощ е била неправилно използвана.

87. Нещо повече, трябва да се има предвид, че в конкретния случай Комисията е посочила в съображение 42 от оспорваното решение, че:

„Доколкото помощта, предоставена на групата Lintra, не е била използвана за целите, предвидени в съответствие с одобрения план за реструктуриране, тя попада извън обхвата на Решението от 13 март 1996 г. Следва от това решение, че цялата помощ е трябвало да се използва пряко за целите на реструктурирането на дъщерните дружества на Lintra. Нито съобщения план за реструктуриране, нито решението изрично не предвиждат каквото и да е използване на помощта в холдинговото дружество Lintra, което, нещо повече, дори не би могло да се класира за помощ за реструктуриране, тъй като не е било дружество в затруднено положение. Също така не се е предвиждало изрично каквото и да било използване на помощта от дъщерните дружества за целите на закупуване на услуги от холдинговото дружество Lintra нито в плана за реструктуриране, нито в Решението от 13 март 1996 г. Германия е потвърдила, че не може да отрече, че е било възможно тази помощ в действителност да е била използвана от дъщерните дружества, за да заплатят услугите, предоставени от това дружество. Освен това в отговор на искането за информация Германия е предоставила само груб набор от стойности относно общите разходи на холдинговото дружество Lintra (разходи във връзка с персонала, юридически разноси, наеми на офиси и т.н.) без точно да покаже какви услуги дружеството е предоставило по това време срещу заплащане на дъщерните дружества. Тъй като Германия не е могла да предостави достатъчно доказателства в този смисъл, Комисията трябва да приеме, че сумата от 34 978 000 DEM, която е останала у холдинговото дружество Lintra, не е обхваната от нейното Решение от 13 март 1996 г.”

88. От това тя е заключила в съображение 43 от оспорваното решение, че:

„Частта от предоставената помощ, която е останала при холдинговото дружество Lintra, а именно 34 978 000 DEM, не е била използвана в съответствие с разпоредбите на одобрения план за реструктуриране. Тя следователно е била използвана от получателя в нарушение на Решението от 13 март 1996 г. и съставлява злоупотреба с помощ по смисъла на член 88, параграф 2 от Договора за ЕО, четен заедно с член 1, буква ж) от Регламент (ЕО) № 659/1999....”

89. Относно частичната сума от 22 978 000 DEM, Комисията е установила в съображение 44 от оспорваното решение, че „Германия не е могла, в своя отговор на искането за информация, да предостави подробен отчет”относно използването на тази сума. Тя също така е посочила в съображение 45 от оспорваното решение, че „Германия не е доказала, че сумата е била предадена на дъщерните дружества”, и също така продължава, че „въз основата на предоставената от Германия информация холдинговото дружество Lintra несъмнено е получило цялата сума на помощта”. Следователно, Комисията е поискала цялата сума да бъде възстановена от холдинговото дружество Lintra и неговите дъщерни дружества, по начина, който се описва в съображение 46 от оспорваното решение. В съответствие с това съображение се изисква от Федерална република Германия да поиска възстановяването на сумата от 3 195 559 DEM от ищеца по дело T-111/01.

90. С оглед на упоменатите по-горе съображения от оспорваното решение и въз основата на доказателствата в делото, общо основание е, че частичната сума от помощта от 22 978 000 DEM е останала в сметките на холдинговото дружество Lintra. Също така общо основание е, че като част от своите управленски дейности в рамките на групата Lintra холдинговото дружество Lintra е предоставило различни услуги на

дъщерните дружества на Lintra. Спорната точка в това основание, обаче, е дали Комисията е могла да установи, че сумата от 22 978 000 DEM е била неправилно използвана, независимо от факта, че тя не е могла да определи действителното използване на тази сума, предвид на липсата на подробни доказателства, предоставени от германските власти след решението с разпореждане за информация от 1 август 2000 г.

91. Трябва да се има предвид, че преценката, която Комисията трябва да извърши обхваща разглеждане и преценка на икономически сложни факти и обстоятелства. Тъй като Съдът на Общността не може да замести със своята преценка на икономически сложни факти и обстоятелства тази на Комисията, контролът на Съда трябва да бъде ограничен до проверка на съблюдаването на процесуалните правила и задължението за посочване на мотиви, както и материалната точност на фактите, и до гарантиране на това, че липсва явна грешка в преценката или злоупотреба с правомощия (Решения по дело 138/79 Roquette Frères/Съвет от 29 октомври 1980 г., Recueil, стр. 3333, точка 25; дело C-225/91 Matra/Комисия от 15 юни 1993 г., Recueil, стр. I-3203, точка 25; дело T-17/93 Matra Hachette/Комисия от 15 юли 1994 г., Recueil, стр. II-595, точка 104; дело T-9/93 Schöller/Комисия от 8 юни 1995 г., Recueil, стр. II-1611, точка 140; дело Skibsværftsforeningen и др./Комисия, точка 170; и дело T-243/94 British Steel/Комисия от 24 октомври 1997 г., Recueil, стр. II-1887, точка 113).

92. В конкретния случай, заключението на Комисията, че сумата от 22 978 000 DEM е била неправилно използвана не се опорочава от явна грешка в преценката.

93. Комисията не може да бъде критикувана за това, че е приела оспорваното решение независимо от факта, че не е била в положение да определи действителното използване на въпросната сума. С оглед на точка 86 по-горе, въпреки че по принцип Комисията следва да установи, че помощта, която преди това е разрешила, е била неправилно използвана, при все това остава държавата-членка да предостави цялата информация, поискана от Комисията след едно разпореждане за информация, и ако това не се случи Комисията е оправомощена да приеме своето решение, с което приключва официалната процедура за разследване въз основата на наличната информация.

94. Нещо повече, очевидно е от доказателствата по делото, че германските власти, независимо че са били инструктирани от Комисията да предоставят „цялата информация, за да се определи начина, по който разходите на холдинговото дружество Lintra са били разпределени сред неговите дъщерни дружества”, „цялата информация, отнасяща се до друго възможно разпределяне на сумата от 22 978 000 DEM, оставаща в холдинговото дружество на дъщерните дружества, с други думи - конкретна информация относно оборота и общата помощ, придобита от дъщерните дружества по време на първата фаза на реструктуриране (1994 г.-1996 г.)”, както и „цялата информация, необходима, за да се определи до каква степен груповите такси, платени от дъщерните дружества, са били финансирани от помощта”, не са предоставили необходимата информация. В своето писмо от 2 октомври 2000 г. в отговор на решението с разпореждане за информация от 1 август 2000 г., германските власти само представят съвкупни стойности относно разпределянето на сумата от 22 978 000 DEM, която е останала в сметките на холдинговото дружество Lintra, за различните услуги, предоставени от това дружество, без да предоставят конкретна информация относно точното разпределение на тази сума сред дъщерните дружества.

95. При тези обстоятелства, фактът, че сумата от 22 978 000 DEM е била в сметките на холдинговото дружество Lintra, може да се тълкува от Комисията само по един от два начина: или холдинговото дружество Lintra, на което VvS е плащало помощта за реструктуриране на дъщерните дружества, не е предало сумата от 22 978 000 DEM на дъщерните дружества, в който случай е налице нарушение на Решението от 13 март 1996 г., разрешаващо плащането на помощ за реструктуриране в полза на дъщерните дружества на Lintra; или дъщерните дружества са платили на холдинговото дружество Lintra за услуги, които въпреки че е могло да са били предоставени за целите на реструктурирането на дъщерните дружества, не са били предмет на никакво конкретно доказателство, предоставено от германските власти относно тяхното естество, цел и дата на плащане, което тогава би накарало Комисията да смята, както тя посочва в съображение 45 от оспорваното решение, че сумата от 22 978 000 DEM не е била предадена на дъщерните дружества, което също така е било в нарушение на Решението от 13 март 1996 г.

96. Вярно е, че в съответствие с Регламент № 659/1999 не може да се приеме, че помощта е била неправилно използвана, освен ако тази практика може да се припише на нейния бенефициент.

97. Систематичното тълкуване на съображения 43 и 44 от оспорваното решение показва, че Комисията е смятала, че бенефициента, на която трябва да се припише неправилното използване на сумата от 22 978 000 DEM е групата Lintra като цяло, като първоначален бенефициент на помощта, одобрена от Решението от 13 март 1996 г. Нещо повече, както беше установено в точка 84 по-горе, първоначалните бенефициенти на помощта, одобрена от Решението от 13 март 1996 г., са могли да бъдат само дъщерните дружества на Lintra, а не групата като цяло. Обаче, тъй като сумата от 22 978 000 DEM е останала в сметките на холдинговото дружество Lintra, Комисията с оглед на информацията, с която е разполагала към момента на приемането на оспорваното решение, е могла правилно да приеме, че тази помощ не е била използвана в съответствие с Решението от 13 март 1996 г.

98. На последно място, обратно на поддържаното от ищеца от Комисията също така не се е изисквало да извърши проверки на място съобразно с член 22, параграф 1 от Регламент № 659/1999 преди да може да приеме оспорваното решение.

99. Трябва да се има предвид, че в съответствие с тази разпоредба, „когато Комисията изпитва сериозни съмнения относно това дали решенията за повдигане на възражения, позитивни решения или условни решения във връзка с отделна помощ, са били изпълнени, съответната държава-членка, след като ѝ се предостави възможност да изложи своите становища, позволява на Комисията да предприеме посещения за извършване на мониторинг по места”. Член 22, параграф 1 от Регламент № 659/1999 трябва да се чете с оглед на съображение 20, в съответствие с което „посещенията за извършване на мониторинг по места са подходящ и полезен инструмент, по-специално в случаите, когато е възможно помощта да е била неправилно използвана”.

100. В конкретния случай Съдът счита, че в отговора на германските власти от 2 октомври 2000 г. на решението с разпореждане за информация от 1 август 2000 г., Комисията, изправена пред двете възможности, описани в точка 95 по-горе, повече не би могла да изпитва сериозни съмнения относно неизпълнението на Решението от 13 март 1996 г. по отношение на използването на сумата от 22 978 000 DEM. При тези

обстоятелства, тя не е имала никакво предполагаемо задължение да извърши посещение за извършване на мониторинг по места, за да се увери дали е било спазено Решението от 13 март 1996 г.

101. Като се имат предвид всички упоменати по-горе съображения доводът, твърдящ грешка в заключението, че е имало злоупотреба с помощта, разрешена от Решение на Комисията от 13 март 1996 г., не може да бъде приет.

Доводът, твърдящ грешка на Комисията при определянето на бенефициента на оспорваната помощ

Доводи на страните

– По дело T-111/01

102. Ищецът по дело T-111/01 посочва, че помощта, разрешена от Решение на Комисията от 13 март 1996 г., е била платена директно от Федерална република Германия на холдинговото дружество Lintra. Ищецът, също като всички дъщерни дружества на Lintra, следователно само непряко и получил помощта. Според ищеца това се потвърждава от самата Комисия. В своето решение с разпореждане за информация от 1 август 2000 г., адресирано до германските власти, Комисията е признала, че в съответствие с наличната информация не е имало причина, поради която да се смята, че сумата от 34 978 000 DEM е била платена на дъщерните дружества. Според ищеца следва, че може да се разпорежи само на холдинговото дружество Lintra да възстанови оспорваната помощ. Ищецът приканва Съда да разгледа дали не следва да се изисква от единствения акционер на Lintra между 1994 г. и 1997 г., както и BvS и самата Федерална република Германия да възстановят помощта.

103. Ищецът също така оспорва приписването на солидарна отговорност на холдинговото дружество Lintra и неговите дъщерни дружества в оспорваното решение. Подобна солидарна отговорност няма правна основа и е равнозначна на това ад се позволи една „обратна групова отговорност”, в съответствие с която едно дъщерно дружество отговаря за задълженията на дружеството майка. Ищецът твърди, че подобна концепция не съществува нито в германското право, нито, доколкото той е запознат, в правото на Общността. Нещо повече, подобна солидарна отговорност е била приета от Комисията само поради удобство във връзка с неплатежоспособността на холдинговото дружество Lintra.

104. Комисията отговаря, че Решението от 13 март 1996 г. определя дъщерните дружества на Lintra като съставляващи бенефициентите на одобрената помощ. Следва, според Комисията, че тези дъщерни дружества носят солидарна отговорност за правилното използване на помощта. Следователно не е произволно от страна на Комисията да разпорежи неправилно използваната помощ да бъде възстановена от тях, все едно сякаш не е възможно да се възстанови от холдинговото дружество Lintra. Комисията обяснява, че в конкретния случай, тъй като германските власти не са могли да предоставят достоверна информация относно крайното използване на предоставената помощ, солидарната отговорност на всички дъщерни дружества е изглеждало единственото възможно разрешение.

105. Според Комисията, ищецът следователно не е държан отговорен за задълженията на дружеството майка по силата на „обратна групова отговорност”, а по-скоро поради неговото собствено задължение, което той има в качеството си на бенефициент на помощта. Според Комисията единствената причина, поради която оспорваното решение предвижда солидарна отговорност е, че, тъй като е била запозната със структурата на групата и техните планове да канализират помощта чрез холдинговото дружество Lintra, Комисията не е могла да изключи възможността помощта евентуално да се озове отчасти в сметките на холдинговото дружество Lintra. Комисията добавя, че във всеки случай е без значение, че правното положение, описано в писмената защита, е „чуждо за германското законодателство”, тъй като правото на Общността не следва да се преценява с оглед на националното право. Комисията добавя, че поканата, отправена от ищеца до Съда, да разгледа дали е било необходимо възстановяването на оспорваната помощ от Федерална република Германия или от BvS няма смисъл, и че въпросът относно това дали следва да се изисква от единствения акционер на холдинговото дружество Lintra да възстанови помощта е въпрос, попадащ в обхвата на националното право.

– По дело T-133/01

106. Ищецът по дело T-133/01 поддържа, че Комисията е злоупотребила със своите правомощия на преценка като е изисквала възстановяване на помощта от него. Според ищеца само холдинговото дружество Lintra е получило помощ. Нещо повече, с Решението от 13 март 1996 г. Комисията е предоставила своето съгласие за помощта, предназначена за мерките за реструктуриране в контекста на приватизацията на холдинговото дружество Lintra. При тези обстоятелства ищецът оспорва приписването на солидарна отговорност на холдинговото дружество Lintra и неговите дъщерни дружества в оспорваното решение по отношение на частичната сума от 22 978 000 DEM, както и неговата частична отговорност (за сумата от 4 077 000 DEM) за възстановяването на помощта под формата на заеми за ликвидност. Ищецът посочва, че не може да става въпрос за възстановяване, дори частично, на сумата от 4 077 000 DEM, определена в оспорваното решение, и във всеки случай той не знае начина, по който Комисията е определила тази сума.

107. Комисията посочва първо, че в съответствие с Решението от 13 март 1996 г. бенефициентите на предоставената помощ са били осемте дъщерни дружества на Lintra. Именно в това си качество те отговарят за правилното използване на помощта.

108. Тя посочва на следващо място, че именно Комисията, когато установи, че дадена държавна помощ е несъвместима с общия пазар, следва да разпорежи нейното възстановяване. Комисията не разполага с право на преценка в този смисъл, както се предвижда в член 14 от Регламент № 659/1999. Целта на възстановяването на предишното положение, което е причината за задължението на държавата да отмени помощта, се постига, когато помощта, включително, когато е необходимо, лихва за забава, бъде възстановена от бенефициента.

109. По отношение на частичната сума от 12 000 000 DEM, Комисията твърди, че тази сума не е попадала в обхвата на Решението от 13 март 1996 г. и следователно трябва да се възстанови. Комисията посочва, че помощта, разрешена от Решението от 13 март 1996 г., е била предназначена за групата, съставена от дъщерните дружества с оглед на съвместното реструктуриране и приватизация. Комисията добавя, че сумата от 12 000

000 DEM е била платена през м. април и м. юни 1997 г., след провала на първото реструктуриране и по време, когато групата всъщност е била в положение на денационализиране, тъй като BvS повторно е поело контрола над групата. При тези обстоятелства Комисията твърди, че очевидно сумата от 12 000 000 DEM не би могла да бъде обхваната от Решението от 13 март 1996 г., и че указанията за възстановяване на помощта са били напълно оправдани.

110. На последно място, относно въпроса за солидарната отговорност, Комисията посочва, че въпросът е бил упоменат в оспорваното решение само защото Комисията не е могла да изключи възможността част от помощта да се намира в сметките на холдинговото дружество Lintra. Комисията посочва, че обратно на твърдяното от ищеца ищецът не е държан отговорен за задълженията на холдинговото дружество Lintra. Обратно, холдинговото дружество Lintra е държана отговорно като солидарно отговорен длъжник за задълженията на дъщерните дружества.

Съображения на Съда

111. Като предварително наблюдение трябва да се посочи, че в съответствие с правото на Общността, когато Комисията установи, че помощта е несъвместима с общия пазар, тя може да изиска от държавата-членка да възстанови тази помощ от получателя (Решения по дело 70/72 Комисия/Германия от 12 юли 1973 г., Recueil, стр. 813, точка 20; съединени дела C-328/99 и C-399/00 Италия и SIM 2 Multimedia/Комисия от 8 май 2003 г., Recueil, стр. I-4035, точка 65; и дело C-277/00 Германия/Комисия от 29 април 2004 г., Recueil, стр. I-3925, точка 73).

112. Премахването на неправомерната помощ чрез възстановяване е логическата последица от заключението, че тя е незаконосъобразна и е насочено към възстановяване на предишното положение (Решение по дело Германия/Комисия, точка 74).

113. Тази цел се постига след като въпросната помощ заедно с, когато е възможно, лихва за забава, бъде възстановена от получателя или, с други думи, от предприятията, които реално са се възползвали от нея. Чрез възстановяването на помощта получателят губи предимството, от което се е ползвал пред своите конкуренти на пазара, и се възстановява положението преди плащането на помощта (вж., по-специално Решения по дело C-350/93 Комисия/Италия от 4 април 1995 г., Recueil, стр. I-699, точка 22; дело C-457/00 Белгия/Комисия от 3 юли 2003 г., Recueil, стр. I-6931, точка 55; и дело Германия/Комисия, точка 75).

114. Следователно, основната цел на възстановяването на незаконосъобразно платената държавна помощ е да се премахне изкривяването на конкуренцията, причинено от конкурентното предимство, предоставено от неправомерната помощ (Решение по дело Германия/Комисия, точка 76).

115. По отношение на възстановяването на помощта, платена от държавата, която съобразно с приетото от Комисията решение се приема, че е била неправилно използвана съобразно с член 88, параграф 2 ЕО и член 1, буква ж) от Регламент № 659/1999. Съдът отбелязва в този смисъл, че член 16 от Регламент № 659/1999 предвижда, *inter alia*, че член 14 от същия регламент, доколкото изисква възстановяване от бенефициента на помощта, за която е установено, че е

незаконосъобразна, се прилага *mutatis mutandis* в случая на неправилно използвана помощ. Следователно неправилно използваната помощ по принцип трябва да се възстанови от предприятието, което реално се е възползвало от нея, за да се премахне изкривяването на конкуренцията, причинено от конкурентното предимство, предоставено от тази помощ.

116. Именно с оглед на тези съображения е уместно да се разгледа законосъобразността на разпореждането за възстановяване на оспорваната помощ, което се съдържа в член 3 от оспорваното решение. Съдът ще прецени, първо, законосъобразността на разпореждането за възстановяване относно частичната сума на помощта в размер от 22 978 000 DEM, адресирано както до дружеството Saxonia Edelmetalle, за сумата от 3 195 559 DEM, така и до дружеството ZEMAG, за сумата от 2 419 271 DEM. На второ място, Съдът ще разгледа разпореждането за възстановяване на сумата от 12 000 000 DEM, адресирано до дружеството ZEMAG за сумата от 4 077 000 DEM.

– Разпореждането за възстановяване на оспорваната помощ по отношение на частичната сума от помощта в размер от 22 978 000 DEM, съдържащо се в член 3 от оспорваното решение (дела T-111/01 и T-133/01).

117. Съдът отбелязва като предварителна точка, че, както е установено при разглеждането на предишното основание, посочено от ищеца по дело T-111/01, Комисията не е допуснала явна грешка в преценката като е установила, че частичната сума на помощта в размер от 22 978 000 DEM е била неправилно използвана. Нещо повече, ищецът по дело T-133/01 не е сериозно оспорил заключенията на Комисията относно неправилното използване на тази сума, доколкото той е засегнат.

118. На следващо място, Съдът припомня, че Комисията е установила, първо, в съображение 44 от оспорваното решение, че:

„Тъй като помощта е била първоначално предоставена на групата Lintra като цяло и тъй като тази група вече не съществува, от Комисията не се изисква да разгледа доколко отделните дружества в групата са се възползвали от помощта. Задължението за възстановяване следователно трябва да се наложи на всички дружества, които са принадлежали към групата по време на предоставянето на помощта.”

119. На следващо място, Комисията сочи в съображение 45 от оспорваното решение:

„Въз основата на информацията, предоставена от Германия, холдинговото дружество Lintra несъмнено е получило цялата сума на помощта. По отношение на 22 978 000 DEM, Германия не е доказала, че сумата е била предадена на дъщерните дружества. При тези обстоятелства цялата сума трябва да се възстанови холдинговото дружество Lintra и дъщерните дружества.”

120. Комисията после посочва начина, по който сумата от 22 978 000 DEM следва да се възстанови от дъщерните дружества на Lintra в съответствие с формула за разпределение, основана на равнището на помощта, която тези предприятия са получили и които са обявени от оспорваното решение като използвани в съответствие с Решението от 13 март 1996 г.

121. В оспорваното решение Комисията следователно е установила, че при липсата на информация относно обратното от страна на германските власти сумата от 22 978 000 DEM, която е останала в сметките на холдинговото дружество Lintra, не е била предадена на дъщерните дружества. В своите писмени пледоарии, както се подчертава в точка 64 по-горе, Комисията също така признава, че възстановяването на сумата от 22 978 000 DEM от ищите се е изисквало не поради незаконосъобразното използване на тази помощ от дъщерните дружества, а по-скоро защото тя е била държана от холдинговото дружество Lintra.

122. При тези обстоятелства, Съдът установява, че Комисията не би могла да изисква от Федерална република Германия да възстанови от ищите сумите, които се сочат във втората таблица в член 3 от оспорваното решение, тъй като в съответствие със самото оспорвано решение и писмените пледоарии на Комисията тези предприятия не са били бенефициенти на сумата от 22 978 000 DEM, тъй като те не са реално се възползвали от тази сума, която е била неправилно използвана.

123. Това заключение не се засяга от твърдението в съображение 44 от оспорваното решение в смисъл, че помощта е била първоначално предоставена на групата Lintra като цяло по силата на Решението от 13 март 1996 г., и че следователно от Комисията не се е изисквало да определи доколко различните предприятия в групата са могли да се възползват от тази помощ. Достатъчно е да се отбележи, че, както се сочи в точка 84 по-горе, въпреки че групата Lintra чрез холдинговото дружество Lintra е получила помощта, платена от BvS, първоначалният бенефициент на цялата помощ не е била групата Lintra, състояща се от дъщерните дружества и холдинговото дружество Lintra, а би могъл да бъде само дъщерните дружества за целите на тяхното реструктуриране и приватизация. Нещо повече, Съдът отбелязва, че Комисията, особено като посочва в съображение 42 от оспорваното решение, че холдинговото дружество Lintra не би могло никога да използва помощта, защото то не е дружество в затруднено положение, е признала, че не групата като такава е трябвало да бъде първоначалният бенефициент на помощта, одобрена от Решението от 13 март 1996 г. При тези обстоятелства, предположението, на което се позовава Комисията, за да установи, че от нея не се изисква да определи доколко различните предприятия в групата са могли да се възползват от сумата от 22 978 000 DEM, е погрешно.

124. Въпреки това, с оглед на обстоятелствата на конкретния случай от Комисията не се е изисквало да определя в оспорваното решение доколко всяко предприятие се е възползвало от сумата от 22 978 000 DEM, а е могла само да инструктира германските власти да възстановят тази помощ от нейния бенефициент или от нейните бенефициенти, т.е. от предприятието или предприятията, които реално са се възползвали от нея. Така, трябвало е Федерална република Германия, съобразно с нейните общностни задължения, да пристъпи към възстановяването на въпросната сума. Ако една държава-членка се сблъска с непредвидени трудности при изпълнението на едно разпореждане за възстановяване, тя може да отнесе тези проблеми за разглеждане от Комисията. В такъв случай Комисията и съответната държава-членка трябва в съответствие със задължението за лоялно сътрудничество, както е изразено, *inter alia*, в член 10 ЕО, да работят съвместно добросъвестно с оглед на преодоляване на трудностите, при пълно съблюдаване на разпоредбите на Договора, по-специално разпоредбите относно помощите (вж., *inter alia*, Решения по дело C-303/88 Италия/Комисия от 21 март 1991 г., Recueil, стр. I-1433, точка 58, и дело C-382/99 Нидерландия/Комисия от 13 юни 2002 г., Recueil, стр. I-5163, точка 50).

125. Обратно, при липсата на по-точна информация и предвид на това, че сумата на помощта е била в сметките на холдинговото дружество Lintra, Комисията няма право да налага автоматично задължението за възстановяване на оспорваната помощ на ищите само поради това, че те са били определени като първоначалните бенефициенти на помощта, разрешена от Решението от 13 март 1996 г., както се поддържа в пледоариите. Този подход по същество пренебрегва правилото, че предприятието, което реално се е възползвало от неправилно използваната помощ, трябва да възстанови предоставеното му предимство.

126. Следователно, Комисията е сбъркала, като е изискала възстановяването на 3 195 559 DEM от дружеството Saxonia Edelmetalle и сумата от 2 419 271 DEM от дружеството ZEMAG.

127. Следователно, член 3 от оспорваното решение трябва да се отмени, доколкото той изисква от Федерална република Германия да възстанови от ищеца по дело T-111/01 сумата от 3 195 559 DEM и от ищеца по дело T-133/01 сумата от 2 419 271 DEM.

– Разпореждането за възстановяване на оспорваната помощ по отношение на частичната сума на помощ в размер от 12 000 000 DEM, което се съдържа в член 3 от оспорваното решение (дело T-133/01).

128. В съответствие със съображение 29 от оспорваното решение:

„Сумата от 12 милиона DEM е била предоставена след известния провал на първата операция по реструктуриране под формата на заеми за ликвидност на дъщерните дружества на Lintra в подготовка за ново реструктуриране. ... Тя е била използвана за изплащане на просрочени дългове и е била предоставена между м. април и м. юни 1997 г. на тези дъщерни дружества, за които второто реструктуриране е изглеждало възможно. Тъй като тази помощ е била предоставена от BvS след известния провал на първото реструктуриране на групата Lintra и в подготовка за второто реструктуриране, тя не може да се разглежда като обхваната от Решението от 13 март 1996 г.”

129. В съответствие със съображение 45 от оспорваното решение сумата от 12 000 000 DEM може „ясно да се свърже с тези дъщерни дружества, на които е била предоставена след като става ясен провалът на първия опит за реструктуриране на групата Lintra”. Въз основата на информацията, предоставена от германските власти възстановяването на сумата от 12 000 000 DEM е било поискано от различните засегнати дъщерни дружества в съответствие с таблицата, която се съдържа в същото съображение, което е възпроизведено в член 3 от оспорваното решение.

130. Следователно, Съдът отбелязва, че ищецът по дело T-133/01 не отрича, че оспорваната помощ е била неправилно използвана, както е установено в оспорваното решение. Съдът също така отбелязва, че в съответствие с писмото от 10 март 2000 г. от германските власти до Комисията, сумата от 12 000 000 DEM не е била обхваната от Решение на Комисията от 13 март 1996 г. Германските власти не са оспорили тази позиция в писмото от 2 октомври 2000 г. в отговор на решението с разпореждане за информация от 1 август 2000 г. Следователно, към момента на приемането на оспорваното решение Комисията е имала право да смята, че сумата от 12 000 000 DEM

нито е била обхваната от Решението от 13 март 1996 г., нито е била законна, тъй като тя не е била формално съобщена на Комисията.

131. Ищецът по дело T-133/01 оспорва, обаче, първо, заключението, че той е получил част от сумата от 12 000 000 DEM, чието възстановяване сега се иска от Комисията, и оспорва начина, по който е била определена сумата от 4 077 000 DEM, която се търси от него.

132. Относно въпроса дали дружеството ZEMAG реално е използвало част от сумата от 12 000 000 DEM Съдът смята, с оглед на информацията, с която Комисията е разполагала към момента на приемането на оспорваното решение, че то определено е сторило това.

133. Съдът отбелязва, че в писмото от 10 март 2000 г., упоменато по-горе, германските власти са потвърдили, че сумата от 12 000 000 DEM е била платена на дъщерните дружества през м. април и м. юни 1997 г., тъй като за тези предприятия се е планирала втора приватизация. Германските власти са представили „предварително разпределение на тези средства” сред засегнатите дъщерни дружества, което е било предмет на приложение към това писмо. Дружеството ZEMAG се упоменава три пъти в таблицата, приложена към писмото от 10 март 2000 г., всеки път в съседство с определена сума, която възлиза общо на 4 077 000 DEM.

134. На 1 август 2000 г. Комисията, като действа съобразно с член 10, параграф 3 от Регламент № 659/1999, указва на Федерална република Германия да предостави, *inter alia*, „цялата информация, която ще и помогне да определи начина, по който са бил разпределени разходите на холдинговото дружество Lintra сред дъщерните дружества”. Комисията също така посочва, че ако не бъдат предоставени цялата релевантна информация, стойности и документи за преценката на законосъобразността на помощта, тя ще бъде длъжна да приеме решение въз основата на информацията, с която разполага.

135. Германските власти отговорили на решението с разпореждане за информация от 1 август 2000 г. с писмо от 2 октомври 2000, към което приложили доклада на регистриран одитор. В съответствие с тази информация 7 910 000 DEM (от частичната сума от 12 000 000 DEM) е трябвало да се припишат на дъщерните дружества, които реално са се възползвали от помощта. По отношение на дружеството ZEMAG, обобщена таблица, изпратена от германските власти (която също така се съдържа в доклада на регистрирания одитор) посочва сума от 107 000 DEM, която да се припише на това предприятие. За остатъка от 4 090 000 DEM (12 000 000 – 7 910 000), германските власти обяснили, че тази сума е трябвало да се припише само на холдинговото дружество Lintra, тъй като тази сума е била отчасти (на сумата от 421 000 DEM) разпределена за други приватизационни дейности през 1998 г., като останалата част (3 669 000 DEM) е отишла за финансиране на холдинговото дружество Lintra за заводски разходи и разходи за персонала. Германските власти добавили, че сумата, която трябва да се припише на дъщерните дружества, е била съобщена на Комисията като част от втория кръг от приватизацията на засегнатите предприятия.

136. Упоменатите по-горе източници на информация, изпратени от германските власти на Комисията, показват, че Комисията е могла да установи, по време на приемането на

оспорваното решение, че дружеството ZEMAG реално се е възползвало от частичната сума от 12 000 000 DEM, за която се приема, че е била неправилно използвана.

137. Обаче, относно довода на ищеца, твърдящ по същество, че е имало недостатъчно посочване на основания за възстановяване на сумата от 4 077 000 DEM от него, Съдът смята, че поради посочените по-долу съображения тази жалба е добре обоснована.

138. В съответствие с постоянната съдебна практика за да се изпълнят изискванията на член 253 ЕО, посочването на основания за едно решение трябва да се подходящи за разглеждания акт и трябва да разкриват ясно и недвусмислено мотивирането, следвано от институцията, която е приела въпросната мярка, за да могат засегнатите лица да определят основанията за мярката и да опосредства съдебните органи на Общността да упражнят правомощието си за съдебен контрол. Въпреки че не е необходимо мотивирането да навлиза във всички релевантни факти и правни въпроси, то трябва да се преценява във връзка не само с неговото съдържание, но също така с неговия контекст и с всички правни норми, регулиращи въпросната материя (Решения по дело C-56/93 Белгия/Комисия от 29 февруари 1996 г., Recueil, стр. I-723, точка 86; дело C-5/01 Белгия/Комисия от 12 декември 2002 г., Recueil, стр. I-11991, точка 68; Skibsværftsforeningen и др./Комисия, точка 230; и дело T-158/96 Acciaierie di Bolzano/Комисия от 16 декември 1999 г., Recueil, стр. II-3927, точка 167).

139. В конкретния случай единственото съображение за задължението, наложено спрямо Федерална република Германия да възстанови сумата от 4 077 000 DEM от дружеството ZEMAG, както се сочи в съображение 45 от оспорваното решение, се основава на „предоставена от Германия информация”.

140. Предвид на контекста, от който е част оспорваното решение, Съдът счита, че подобно мотивиране не е адекватно.

141. Както беше отбелязано в точка 133 по-горе, Съдът отбелязва, че в тяхното писмо от 10 март 2000 г., упоменато по-горе, германските власти изрично са посочили, че информацията, която изпращат на Комисията, е била само „предварителното разпределение” на сумата от 12 000 000 DEM сред дъщерните дружества. В тяхното писмо от 2 октомври 2000 г., германските власти, в отговор на решението с разпореждане за информация от 1 август 2000 г., с което от тях се изисква да предоставят „цялата информация, която я опосредства да определи начина, по който са били разпределени разходите на холдинговото дружество Lintra сред дъщерните дружества”, са предоставили изчисления, упоменати в точка 135 по-горе, в съответствие с които сумата от 107 000 DEM (от частичната сума от 12 000 000 DEM) е трябвало да се припише на дружеството ZEMAG, като това разпределение е било, според германските власти, „реалното използване на помощта”.

142. Когато е била попитана от Съда относно основанията, поради които сумата от 4 077 000 DEM е била приписана на дружеството ZEMAG от член 3 от оспорваното решение, Комисията е заявила, че информацията, предоставена от германските власти в отговор на решението с разпореждане за информация от 1 август 2000 г. не е обяснило начина, по който е бил изчислен остатъкът от 107 000 DEM, съставен от исовете, основани на плащания, направени от холдинговото дружество Lintra на дъщерните дружества и исовете, предполагаемо държани от дъщерните дружества срещу холдинговото дружество. Също така получената сума не се обяснява по-подробно от

германските власти. Комисията добавила, обаче, че безспорно ликвидният заем от 12 000 000 DEM трябва да се възстанови изцяло, и че именно разпределението, посочено в писмото от 10 март 2000 г. от германските власти, упомената по-горе, което е послужило като основа за разпореждането за възстановяване на Комисията, издадено при липсата на по-конкретна и разбираема информация.

143. Следва от предходното, че Комисията е разпоредила възстановяването на сумата 4 077 000 DEM от дружеството ZEMAG без да е доказала или дори обяснила защо се иска подобна сума.

144. Вярно е, че, както се посочва от Комисията, трябва да се постигне целта за възстановяване на сумата от 12 000 000 DEM. Обаче начинът, по който е разпределена помощта сред реалните бенефициенти, не може да се установи без посочване на адекватни основания в оспорваното решение, а само въз основата на предположения.

145. Въпреки че, когато Комисията, като е действала съобразно с член 10, параграф 3 от Регламент № 659/1999, издава разпореждане за информация, тя може съобразно с член 13, параграф 1 от този регламент, „когато ... съответната държава-членка не предостави поисканата информация”, да приеме решение за приключване на процедурата за разследване въз основата на наличната информация, тя не е освободена от своето задължение да посочи достатъчно мотивите, които са я накарали да приеме, че не може да се разчита на информацията, предоставена от държавата-членка в отговор на разпореждането за информация, в окончателното решение, което тя възнамерява да приеме. Подобно положение не може да се оприличи на това, при което държавата-членка не предоставя никаква информация на Комисията в отговор на разпореждане, издадено съобразно с член 10, параграф 3 от Регламент № 659/1999, в който случай мотивите могат да се ограничат само до твърдението, че държавата-членка не е отговорила на разпореждането. В конкретния случай следователно от Комисията се е изисквало да посочи в оспорваното решение мотивите, поради които тя е приела, че информацията, предоставена от германските власти в отговор на решението с разпореждане за информация от 1 август 2000 г. не би могло да се вземе предвид за целите на определянето на сумата на помощта, която трябва да се възстанови от дружеството ZEMAG.

146. Съдът също така отбелязва, че Федерална република Германия, в своето писмо от 2 октомври 2000 г., упоменато в точка 135 по-горе, е привлякла вниманието на Комисията към новото съобщаване за помощ, предоставена на засегнатите дъщерни дружества като част от тяхното второ реструктуриране, отбелязване, което освен това е включено в съображение 41 от оспорваното решение. Комисията не ми могла да не знае, към момента на приемане на оспорваното решение, че е решила на 1 февруари 2001 г., т. е. почти два месеца преди приемането на оспорваното решение за откриването на официална процедура за разследване по отношение на помощта за реструктуриране за дружеството ZEMAG, чийто текст е включен в поканата за изложение на съображения, публикувана в *Официален вестник на Европейските общности* (ОВ 2001 г., С 133, стр. 3), в което тя посочва, че сумата на помощта за това дружество, считано към 1 януари 1997 г., „помощ в размер на 107 000 DEM е оценена като част от решението по дело C-41/99 Lintra Beteiligungsholding GmbH” като част от производството, довело до приемането на оспорваното решение. При тези обстоятелства Комисията най-малкото е трябвало да посочи мотивите за разликата

между тази сума, приписана на дружеството ZEMAG, и сумата, използвана в оспорваното решение.

147. Следва, че посочването на основания, на което се позовава оспорваното решение, не е адекватно, като се има предвид член 253 ЕО, доколкото то се отнася до задължението на Федерална република Германия да възстанови помощ за сумата от 4 077 000 DEM от дружеството ZEMAG.

148. С оглед на предходното трябва да се отмени член 3 от оспорваното решение доколкото с него се указва на Федерална република Германия да възстанови, първо, помощ за сумата от 3 195 559 DEM от ищеца по дело T-111/01, включително принадлежащата лихва и, второ, помощ на обща стойност 6 496 271 DEM от ищеца по дело T-133/01, включително принадлежащата лихва.

149. При тези обстоятелства, не е необходимо произнасяне по общото основание на ищите, отнасящо се до произволното естество на начина, по който формулата за разпределяне е била установена между ищите за възстановяването на сумата от 22 978 000 DEM, тъй като разпореждането за възстановяването на оспорваната помощ, изчислено въз основата на упоменатата по-горе сума, е било отменено по отношение на ищите. Също така не е необходимо произнасяне по общото основание, отнасящо се до предполагаемата грешка по отношение на вменяването на задължението за възстановяване на оспорваната помощ поради прехвърлянето на дяловете съответно на ищеца по дело T-111/01 и ищеца по дело T-133/01, тъй като разпореждането за възстановяване на оспорваната помощ в двата случая трябва да се отмени.

По съдебните разноски

150. Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на ищите, включително тези, отнасящи се до временното производство по дело T-111/01.

151. По изложените съображения Първоинстанционният съд (първи разширен състав) реши:

1. Отменя член 3 от Решение на Комисията 2001/673/ЕО от 28 март 2001 г. относно държавна помощ, предоставена от Германия за EFBE Verwaltungs GmbH & Co. Management KG (сега Lintra Beteiligungsholding GmbH, заедно с Zeitzer Maschinen, Anlagen Geräte GmbH; LandTechnik Schlüter GmbH; ILKA MAFA Kältetechnik GmbH; SKL Motoren-und Systembautechnik GmbH; SKL Spezialapparatebau GmbH; Magdeburger Eisengießerei GmbH; Saxonia Edelmetalle GmbH и Gothaer Fahrzeugwerk GmbH), доколкото с него се изисква от Федерална република Германия да възстанови сума в размер на 3 195 559 DEM, включително принадлежащата лихва, от дружеството Saxonia Edelmetalle GmbH и обща стойност на помощта в размер на 6 496 271 DEM, включително принадлежащата лихва, от дружеството Zeitzer Maschinen, Anlagen Geräte (ZEMAG) GmbH.

2. Отхвърля останалата част от иска.

3. Осъжда Комисията да заплати съдебните разноси, включително тези, отнасящи се до временното производство по дело T-111/01.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 11 май 2005 година.

Подписи